

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **S. alias U.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanu, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený Mgr. J., AK S., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra, Ádorská 34, Dunajská Streda**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15. júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp 16/2010-56 zo dňa 21. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp 16/2010-56 zo dňa 21. septembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15. júna 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 15.6.2010 o 9.45 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 14.12.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M..

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu odvolacích dôvodov. K námietke, že v súvislosti s konaním vo veci administratívneho vyhostenia správny orgán nesprávne rozhodol o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia, krajský súd uviedol, že predmetom súdneho prieskumu je iba rozhodnutie o zaistení. V rámci tohto prieskumu iba preveril, či preukázateľne existuje vykonateľné rozhodnutie vytvárajúce nevyhnutný právny podklad pre zaistenie a v tomto prípade nebola spochybnená existencia predbežne vykonateľného rozhodnutia o zaistení. Poverená zástupkyňa neuviedla žiadne iné konkrétne dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie o zaistení za účelom administratívneho vyhostenia za nezákonné. Krajský súd takisto nezistil dôvody, pre ktoré by bolo v rozpore so zákonom obmedzenie osobnej slobody smerujúce k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení osoby, ktorej totožnosť je sporná, nemá na území Slovenskej republiky žiadnych rodinných príslušníkov, nemá platný cestovný doklad ani finančné prostriedky na vycestovanie.

Na základe uvedených skutočností krajský súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom poverenej zástupkyne včas odvolanie z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 ods. 2 písm. e/ OSP).

Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré je podkladom pre rozhodnutie o zaistení, bolo napadnuté odvolaním, o tomto opravnom prostriedku bolo medzičasom rozhodnuté v neprospech navrhovateľa a navrhovateľ v zákonnej lehote navrhne rozhodnutie preskúmať súdom a súčasne bude žiadať o odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

Navrhovateľ má za to, že navrhovateľ nebol zaistený v zhode s konaním, ktoré ustanovuje zákon, nakoľko súd nebral do úvahy skutočnosť, že odporca nedostatočne skúmal prekážky administratívneho vyhostenia, svoje rozhodnutie o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia nedostatočne odôvodnil a dospel tak k nesprávnemu záveru o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia, pričom práve toto rozhodnutie malo byť podkladom na vydanie rozhodnutia o zaistení. Súčasne súd nesprávne vyložil ustanovenia § 62 zákona o pobyte cudzincov, ktoré sa má aplikovať v súlade so zásadou proporcionality, pričom automatické zaistenie na najdlhšiu dobu túto zásadu zásadným spôsobom porušuje.

Na základe uvedených skutočností žiadal navrhovateľ, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že sa plne pridržiava a trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo krajskému súdu zastané dňa 15.7.2010 pod č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010. Odporca záverom svojho vyjadrenia uviedol, že jednoznačne zastáva názor a tvrdí, že cudzinec ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, porušil ustanovenie

čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru a teda zdržiaval sa na území Slovenskej republiky bez oprávnenia.

Na základe uvedených skutočností preto odporca trvá na svojom rozhodnutí o zaistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o azyl na území Slovenskej republiky po svojom nelegálnom príchode dňa 24.10.2009. Vzhľadom na to, že nespĺnil podmienky ustanovené v § 8 alebo § 10 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení rozhodnutím Migračného úradu č. p.: MU-676/13/PO-Ž-2009 zo dňa 12.11.2009, azyl na území Slovenskej republiky nebol cudzincovi udelený a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana.

Dňa 20.11.2009 navrhovateľ svojvoľne bez udania dôvodu a upovedomenia personálu opustil pobytový tábor a nelegálne vycestoval do Talianska, kde požiadal o azyl, a následne bol podľa Dublinského dohovoru vrátený späť na územie Slovenskej republiky, kde opakovanne požiadal o azyl na území Slovenskej republiky z politických dôvodov. Vzhľadom na to, že Migračný úrad v predchádzajúcom konaní navrhovateľovi neudelil azyl ani neposkytol doplnkovú ochranu a v novom konaní neuviedol navrhovateľ žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil, Migračný úrad rozhodnutím č. p.: MU-246/PO-Ž-2010 zo dňa 11.6.2010 konanie zastavil.

Vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) prvý bod zákona o pobyte cudzincov odporca vydal rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15.6.2010 o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 rokov do 15.6.2013.

Rozhodnutím č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15. júna 2010, potom odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 15.6.2010 o 9.45 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 14.12.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M.. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp 16/2010-56 zo dňa 21. septembra 2010.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Oporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15. júna 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová